

Sygn. akt V K 140/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie V Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Tyszkiewicz

Protokolant Joanna Urbaniak

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2015 r. sprawy

P. K. (1) urodz. (...) w M.,

syna M. i J. z d. Z.,

oskarżonego o to, że: w dniu 15 lutego 2015 roku w W. przy ul. (...) kierując pojazdem osobowym marki B.rej. (...) złamał zakaz sądowy prowadzenia pojazdów mechanicznych wydany przez Sąd Rejonowy w M. sprawa nr (...)

tj. o czyn z art. 244 kk

ORZEKA

I. W ramach zarzuczonego oskarżonemu P. K. (1) w akcie oskarżenia czynu uznaje go za winnego tego, iż w dniu 15 lutego 2015 r. w W. prowadził samochód osobowy marki B.o nr rej. (...), nie stosując się tym samym do orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych – orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. (...) z dnia 14 marca 2013 r. (sygn. akt (...)) na okres 4 lat, co stanowi występki z art. 244 kk i za to, na mocy art. 244 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej mu w pkt. I kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. dzień 15 lutego 2015 r.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 340 (trzystu czterdziestu) złotych, w tym kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt V K 140/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lutego 2015 r. w W. około godziny 11:35 P. K. (1) kierował samochodem marki B. o nr rejestracyjnym (...) na ulicy (...). Był trzeźwy. Pasażerką pojazdu była K. M.. W tym czasie służbę patrolową pełnili funkcjonariusze Policji w osobach A. P. i U. G.. Wobec tego, iż P. K. (1) nie zastosował się do znaku drogowego, tj. wykonał manewr skrętu w lewo mimo zakazu, przejeżdżający radiowozem funkcjonariusze postanowili go zatrzymać i wylegitymować. W związku z tym, iż P. K. (1) nie posiadał prawa jazdy, funkcjonariusze dokonali sprawdzenia w systemie informatycznym i ustalili, że wobec P. K. (1) orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów. W tym stanie rzeczy funkcjonariusze zatrzymali mężczyznę

i przewieźli go do Komendy Rejonowej Policji przy ul. (...) w W.. Samochód, którym kierował P. K. (1), przekazano jego pasażerce K. M..

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. (...)z dnia 14 marca 2013 r. (sygn. akt (...)) P. K. (1)został skazany za przestępstwo z art. 178a § 4 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby. Ponadto w wyroku tym Sąd orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 21 marca 2013 r.

P. K. (1) był uprzednio kilkakrotnie karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie protokołu zatrzymania osoby (k.2), oświadczenia (k.7), odpisu wyroku (k.20, k.42-43, k.44, k.45), karty karnej (k.21), nadto na podstawie zeznań świadków: A. P. (k.5-6, k.64 verte-65), częściowo K. M. (k.16-17, k.65) oraz częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego P. K. (1) (11-12, k.64 verte).

P. K. (1) zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 244 kk.

Oskarżony P. K. (1)na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu.

Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, że dzień przed zatrzymaniem przyjechał z narzeczoną K. M. do W.. Przyjechali samochodem jego ojca, który użytkuje oskarżony. Spędzili w W. noc. Wyjaśnił, że koło południa chcieli pojechać na S.. Cały czas samochód prowadziła jego narzeczona K., ale po drodze samochód zaczął szwankować, ona się zdenerwowała i on wsiadł za kierownicę. Nie wiedział, jak daleko jechał, prowadził może 5 minut. Przesiedli się koło mostu. Samochód przygasał na skrzyżowaniu. Żeby szybko zjechać na pobocze i nie blokować drogi oskarżony skręcił w lewo na zakazie i akurat podjechała Policja. Wtedy okazało się, że nie ma uprawnień, to znaczy on wiedział, że nie może kierować, ale chciał po prostu zjechać tym samochodem z drogi. Wyjaśnił, że nigdy wcześniej nie kierował samochodem, bo wie, że ma zakaz. Zadeklarował chęć dobrowolnego poddania się karze (k.11-12).

Na rozprawie Sąd ujawnił wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym w pełnym zakresie – w trybie art. 479 § 2 kpk, albowiem sprawa rozpoznawana była w trybie uproszczonym, oskarżonemu doręczono wezwanie, które odebrał osobiście, nie stawiał się nie usprawiedliwiając w żaden sposób swojej nieobecności, tym samym postępowanie prowadzono bez jego udziału w trybie art. 479 § 1 kpk (k.64 verte).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego P. K. (1) w opinii Sądu częściowo zasługują na wiarę. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie kierowania przez niego w dniu 15 lutego 2015 r. samochodem – w związku z czym został zatrzymany. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka A. P. oraz świadka K. M.. Sąd powziął jednak wątpliwości co do prawdomówności oskarżonego w zakresie, w jakim wyjaśniał, iż samochodem kierował może 5 minut. Wątpliwości te zrodziły się w świetle zeznań, jakie złożyła świadek K. M..

Zważyć należy, że świadek K. M. na rozprawie zeznała, iż prawo jazdy ma od roku i dzień przed zatrzymaniem P. K. (1) pierwszy raz przyjechała samochodem do W.. Świadek zeznała, że w ogóle nie zna W.. W związku z tym, że samochód gasł i inni kierowcy na nią trąbili zestresowała się i poprosiła P., aby wyjechał samochodem z W.. Wracali do M.. Świadek miała przy tym świadomość, że P. K. (1) ma zakaz prowadzenia pojazdów (k.65).

W świetle takich zeznań rodzi się uzasadnione podejrzenie, że oskarżony mógł i wcześniej, tj. jeszcze przed zatrzymaniem przez Policję kierować tym samochodem. Trudno bowiem uwierzyć, aby niedoświadczony kierowca, jakim była K. M., która nigdy wcześniej nie kierowała samochodem na ulicach (...), której gasł samochód jak sama przyznała „pewnie przez jej stres” samodzielnie przyjechała do stolicy i samodzielnie po niej prowadziła samochód. Zważyć przy tym należy, że oskarżony i świadek nie przyjechali do W. w nagłej, ważnej potrzebie, która nakazywałaby K. M. przezwyciężyć strach przed jazdą samochodem w dużym mieście. Jak zeznała bowiem świadek K. M. do W. przyjechali na film. Tym samym Sąd powziął wątpliwości co do prawdomówności oskarżonego, iż samochodem jechał

może 5 minut. Abstrahując od powyższego oskarżony nie miał prawa kierować samochodem w dniu 15 lutego 2015 r. nawet przez 5 minut, albowiem obowiązywał go zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

W świetle powyższego Sąd dał tylko częściowo wiarę zeznaniom świadka K. M., tj. w zakresie kierowania samochodem przez oskarżonego. Pozostałe zeznania świadka rodzą wątpliwość co do ich prawdziwości – w zakresie samodzielnego przyjazdu do W. i jazdy po niej – nie mają jednak wpływu w zakresie odpowiedzialności oskarżonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. P. – funkcjonariusza Policji, który zatrzymał oskarżonego w dacie zdarzenia. Zeznania świadka są spójne i logiczne, korespondują z pozostałym materiałem dowodowym.

Nie budzi żadnych wątpliwości, iż oskarżony P. K. (1) w dniu 15 lutego 2015 r. kierował samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...).

Nie budzi też wątpliwości, iż prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. (...) z dnia 14 marca 2013 r. (sygn. akt (...)) oskarżony P. K. (1) został skazany za przestępstwo z art. 178a § 4 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, orzeczono jednocześnie wobec oskarżonego – na podstawie art. 42 § 2 kk – obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 21 marca 2013 r., tj. w okresie, gdy oskarżonego obowiązywał środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat orzeczony prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. (...) z dnia 28 listopada 2011 r. (sygn. akt (...)). Tym wyrokiem oskarżony P. K. (1) został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę grzywny. Na poczet środka karnego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 września 2011 r. (k.44). Środek karny z tego wyroku wykonano z dniem 29 września 2013 r.

Oskarżony P. K. (1) miał świadomość orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, co wynika z jego wyjaśnień złożonych na etapie postępowania przygotowawczego.

W tym miejscu wskazać należy, iż jeżeli na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, to zakaz taki rozciąga się na pojazdy mechaniczne w ruchu lądowym, wodnym i powietrznym, ma więc charakter wyjątkowo represyjny (oskarżony został wcześniej skazany m.in. za przestępstwa z art. 178a § 1 kk i z art. 178a § 4 kk – czyn, który może być popełniony wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów, tj. drogi publiczne, osiedlowe, tereny budowlane, lotniska itp. W świetle powyższego oskarżony P. K. (1) kierując pojazdem mechanicznym w dniu 15 lutego 2015 r. na ulicy (...) w W. nie zastosował się do obowiązującego go zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Tym samym jego zachowanie wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 244 kk.

Zachowanie oskarżonego P. K. (1) należy uznać za wysoce naganne, zwłaszcza jeśli prześledzi się dotychczasową karalność oskarżonego – oskarżony był karany z art. 178a § 1 kk (k.44), następnie z art. 244 kk (k.45), następnie z art. 178a § 4 kk (k.20), a pomiędzy tymi czynami został jeszcze skazany za czyn z art. 158 § 1 kk (k.42). Dodatkowo zważyć należy, że przestępstwo będące przedmiotem niniejszego postępowania oskarżony popełnił w okresach próby (k.21), w tym jeden okres próby dotyczył tożsamego przestępstwa z art. 244 kk (k.45).

Powyższe, jak i dotychczasowa karalność oskarżonego stanowią tylko i wyłącznie okoliczności dlań obciążające. Sąd w niniejszej sprawie okoliczności łagodzących nie dopatrywał się.

Wina oskarżonego P. K. (1) nie budzi żadnych wątpliwości. Wymierzając oskarżonemu karę za popełniony przez niego czyn z art. 244 kk Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w przepisie art. 53 kk i wziął pod uwagę wcześniejsze postępowanie oskarżonego i jego karalność, jego stosunek do norm prawnych oraz brak respektowania prawomocnych orzeczeń sądowych.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia w dniu 15 lutego 2015 r. czynu z art. 244 kk Sąd skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W opinii Sądu taki wymiar kary jest adekwatny do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu, jest przy tym wystarczającą dolegliwością za popełniony czyn.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz nagminność tego rodzaju przestępstw na terenie (...) W., województwa (...), jak też na terenie całego kraju. Wyrokujący w sprawie Sąd orzekł wobec oskarżonego P. K. (1) karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, albowiem w opinii Sądu wymierzenie oskarżonemu kary z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania nie spełniłoby wobec oskarżonego celów kary – w świetle wcześniejszego sposobu postępowania oskarżonego i tym samym braku pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec niego. Z zachowania oskarżonego wynika, iż nie respektuje on wyroków Sądów i mimo skazań ponownie wchodzi na drogę przestępstwa. W opinii Sądu oskarżony wykazuje wyjątkowo lekceważący stosunek do porządku prawnego i jest bezkrytyczny wobec swojego postępowania. Orzekane wobec oskarżonego kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie osiągnęły swoich celów – oskarżony ponownie popełnia przestępstwa i to w okresach próby. Również postawa oskarżonego na etapie postępowania przed Sądem wskazuje, że nie jest zainteresowany przebiegiem sprawy i jej rozstrzygnięciem. Powyższe wynika z faktu osobistego odebrania przez oskarżonego wezwania na rozprawę (k.63) i jego niestawiennictwa bez jakiegokolwiek usprawiedliwienia. Konsekwencją tego było prowadzenie postępowania bez udziału oskarżonego (art. 479 § 1 kpk) i wydanie wyroku zaocznego.

W tym miejscu należy zauważyć, iż rozstrzygnięcie o zastosowaniu bądź niezastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary musi znajdować uzasadnienie jedynie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 czerwca 2002 r. sygn. II AKa 182/02, OSA 2002/11/77). W świetle powyższego to dotychczasowa postawa i sposób życia muszą wskazywać, iż mimo niewykonania orzeczonej kary zostaną osiągnięte jej cele, w szczególności to, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. Taka pozytywna prognoza co do osoby oskarżonego P. K. (1) w opinii Sądu nie istnieje.

W opinii Sądu nie może być żadnego przyzwolenia na łamanie zakazów orzeczonych prawomocnymi wyrokami Sądów. W przeciwnym razie wyroki te pozostałyby martwe.

Uznanie oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa i wymierzenie mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności jest konsekwencją przestępczego zachowania się. Ma stanowić dla oskarżonego realną, odczuwalną dolegliwość i przestrożę na przyszłość. Kara ma bowiem wychować sprawcę i przeciwdziałać popełnianiu przez niego w przyszłości czynów karalnych, a ponadto docierać do świadomości społecznej i tym samym przeciwdziałać popełnianiu tego rodzaju czynów przez obywateli. Wobec nagminności tego rodzaju przestępstw w skali całego kraju uwzględnia zarówno prewencję ogólną, jak i szczególną. Ma skłonić oskarżonego do zmiany postępowania i przestrzegania porządku prawnego, a ponadto ma na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 627 kpk i obciążył oskarżonego kosztami w kwocie 340 złotych, w tym kwotą 300 złotych tytułem opłaty, uznając iż oskarżony będzie w stanie tak wyliczone koszty uiścić, zważywszy na ich wysokość i obiektywne możliwości zarobkowe oskarżonego. Oskarżony jest osobą młodą, zdrową, osiągającą dochody. Koszty sądowe zawsze generuje osoba, która popełnia czyn zabroniony i jeśli ma tylko obiektywne możliwości do ich poniesienia, nie ma potrzeby przerzucać ich na Skarb Państwa.